

[Landbrugsministeren.]

jordfordelingssager, hvorom parterne er enige.

I disse sager kan matrikelmyndighederne på grundlag af kommunalrådets erklæring bevilge de i loven hjemlede afgiftsbegunstigelser og tilskud til berigtigelsesomkostninger.

Bestemmelserne i forslagets § 6 åbner adgang til at lette jordfordelinger ved midlertidig finansiering af jordkøb, ved formidlende statsopkøb og ved ydelse af større byggelån til udflyttere end hidtil, nemlig med indtil 50 000 kr. mod før indtil 14 000 kr.

Disse byggelån kan derhos bevilges med rentefrihed for indtil 40 pct. mod hidtil højst 25 pct. rentefrihed.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alvilda Larsen): Mit parti fremsætter hermed forslag til lov om en ændring i lov nr. 235 af 30. april 1946 om byggeri med offentlig støtte.

For at tilfredsstille boligbehovet, d. v. s. for at dække den årlige tilvækst og for at likvidere bolignøden, er et boligbyggeri af 30 000—35 000 lejligheder årligt nødvendigt.

I 1948 var planen for boligbyggeriet fremskaffelse af 20 000 lejligheder. Da der imidlertid behøves 15 000 lejligheder alene til dækning af det normale behov, var der således kun 5 000 lejligheder til at stoppe bolignøden med.

Bortset fra, at der i 1948 heller ikke fuldførtes 20 000 lejligheder, men kun 17 000, er der ikke fuldført flere lejligheder, end hvad der er absolut nødvendigt til dækning af det normale behov, og bolignøden er derfor stadig katastrofal stor.

Selvom der nu er materialer og arbejdskraft til rådighed, er der ikke heller udsigt til, at boligproduktionen i 1949 vil formindske bolignøden. Tværtimod tyder udviklingen på, at boligsituationen er ved at skifte karakter.

Der kan peges på, at de private banker nu nægter at yde byggelån. For nybyggeriets vedkommende kan der peges på, at der allerede har vist sig vanskeligheder med udlejning af lejligheder. Det gælder ikke blot spekulationsbyggeriet, men også det sociale boligbyggeri har mærket vanskelighederne med udlejningen. Der er behov for boliger, men der er ikke længere råd.

Det er således ikke længere materialer og arbejdskraft, men de høje omkostninger, der begrænser boligproduktionen. Boligbyggeriets billigørelse er derfor en absolut nødvendighed.

Omkostningsniveauet kunne bl. a. nedbringes ved en formindskelse af avancerne såvel på materialer som i selve byggeriet, som er urimeligt høje, men det vil også være et bidrag til fremskaffelse af det nødvendige antal lejligheder at anvende en anden finansieringsform, der muliggør en nedsættelse af huslejen.

Der foreslås derfor en statsfinansiering af byggeriet tilbunds, og at staten desuden under selve byggeperioden yder forskudslån til erstatning af de dyre byggelån.

Ved at udskifte kredit- og hypotekforeningslån med statslån til den i loven fastsatte ydelse vil den årlige rentebyrde formindskes og derved muliggøre en huslejenedsættelse, der for det sociale etagebyggeri vil beløbe sig til 15—20 pct. af den årlige husleje.

Desuden vil der ved enhedsprioritering spares et beløb til gebyrer, administration, indskud m. v., der på den årlige husleje svarer til en nedsættelse på 20—25 kr.

Når det foreslås, at kommunegarantier skal bortfalde, skyldes det dels, at en række kommuner har vægret sig ved at overtage garanti for statslån med det resultat, at planlagt byggeri er blevet opgivet, dels at det findes urimeligt at pålægge kommunerne en finansiel risiko for et generelt prisfald, som de enkelte kommuner er uden indflydelse på.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til finansministeren, for at han kan fremsætte de for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting af fremsætte forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af forskellige forbrugsafgifter m. m. De midlertidige afgiftslove, som blev vedtaget sidste forår, udløber med udgangen af denne måned, og det foreslås nu, at afgifterne forlænges i et år til udgangen af marts måned 1950.

Det foreslås dog, at afgiften af guld- og sølvvarer samt ure m. v., der ved lov af 15. maj 1948 blev forhøjet fra 10 til 15 pct., atter nedsættes til de 10 pct., og at afgiften af pelsvarer og pelsskind ligeledes nedsættes fra 15 til 10 pct.

Ved loven af 15. maj i fjor blev det bestemt, at ure til en detailpris af indtil 50